

μος έρμος (άρχίζει τὸ μυθιστόρημα). Ὁ κ. Σκυλίτσας ἔκα-
με νὰ σταματήσει τὸ ὄχημά του, προσεκάλεσε παρ' ἑαυτῶ
τὸν κλέπτην καὶ μετὰ τὴν μεγίστην ἀταραξίαν καὶ τὸν γλυ-
κίτερον τρόπον ἤρχισε ἐρωτῶν περὶ τῆς θέσεώς του. "Ἐμαθε
παρ' αὐτοῦ, ὅτι πατὴρ ὢν πολυμελοῦς οἰκογενείας οὐδένα
ἄλλον εἶχεν πόρον ζωῆς ὑπὲρ τῶν τέκνων του ἢ τὸ κικουρ-
γεῖν. Οἱ λόγοι τοῦ κ. Σκυλίτσας ἐθαυματούργησαν· ὁ κλέ-
πτης συγκεκινημένος παρεδόθη εἰς αὐτὸν ὑποσχεθέντα νὰ
φροντίσῃ περὶ τῆς οἰκογενείας του. Καὶ οὕτω τὴν ἐπιού-
σαν ἡ οἰκογένεια τοῦ κλέπτου εἶχεν ἐξησφαλισμένον τὸν
ἄρτον της, αὐτὸς δὲ διὰ τῆς ἀμάξης τοῦ κ. Σκυλίτσας μετε-
νεχθεὶς εἰς τὴν ἀστυνομίαν παρεδίδετο.

Προχθὲς ὁ κ. Σκυλίτσας μετέβη εἰς Ρώμην ὅπως ἐνεργήσῃ
ν' ἀποδοθῇ χάρις, εἰ δυνατόν, εἰς τὸν μετανοήσαντα λωπο-
δύτην.

A. Γ. Η.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΑΤΡΙΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ὁ διευθύνων ἐσχάτως τὴν ἀστυνομίαν μας κ. Δ. Ἀν-
τωνόπουλος δικηγόρος, ἔδωκε τὴν ἀπὸ τῆς θέσεώς του παραί-
τησιν. Οἱ λόγοι οἱ προκαλέσαντες τὴν παραίτησιν τοῦ κ.
Παπακωνσταντινίδου, οἱ αὐτοὶ ἠνάγκασαν καὶ τὸν κ. Ἀν-
τωνόπουλον νὰ παραιτηθῇ. Βλέπετε, ὅτι κάθε νέο φεγγάρι
ἔχομεν καὶ νέον ἀστυνόμον, οἱ δὲ ὑπάλληλοι τῆς ἀστυνο-
μίας μας παθαίνουν, ὅ,τι καὶ εἰς τμηματάρχης τοῦ ὑπουρ-
γείου τῶν ἐξωτερικῶν ἐν ταῖς ἀνωμαλίαις τῆς Γαλλικῆς
Δημοκρατίας ἔπαθε: δηλ. ἐστάλη παρὰ τῆς προσωρινῆς κυ-
βερνήσεως τῶν Παρισίων ἀξιωματικὸς τις μετὰ λόχον στρατιω-
τῶν πρὸς φρούρησιν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, τοπο-
θετήσας δὲ τοὺς ἀνδρας κάτω, αὐτὸς ἀνέβη τὴν κλίμακα
τοῦ ὑπουργείου, ὅπως συνεννοηθῇ μετὰ τὸν ἐν ταῖς αἰθουσαῖς
ἐργαζόμενον τμηματάρχην καὶ τεθῇ ὑπὸ τὰς διαταγὰς του,
ἀλλ' ὁ τμηματάρχης ἐξοικιωμένος μετὰ τὰς συχνὰς ἀλλαγὰς
προϊσταμένων τῶ εἶπε: μήπως ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ
μετὰ τὸν νέον ὑπουργόν μου; ὑποθέσας τὸν ἀξιωματικὸν ὡς
τὸν νέον προϊστάμενόν του: οὕτω καὶ οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ
κλιπηρές μας, εἰς τὴν ἔλευσιν οὐτινος δήποτε καλοντυμέ-
νου προσηκόνονται, νομίζοντες αὐτὸν τὸν νέον προϊστάμενόν
των. Τίνα λοιπὸν ἀσφάλειαν δύναται τις νὰ περιμένῃ ἀπὸ
τοιαύτης κατάστασιν, αἷτιος τῆς ὁποίας ἀναμφιβόλως εἶνε
ὁ κ. Δήμαρχος; Ὁ κ. Τρικούπης ἐν τῇ βουλῇ ἄλλοτε εἶπεν
ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ τὰς Πάτρας καὶ ἐνδιαφέρεται πολὺ δι' αὐ-
τάς: τὸν βεβαιούμεν, ὅτι δι' οὐδενὸς ἄλλου μέσου ἢ δύνατο
νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πρὸς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν στοργὴν του,
ἢ μόνον συνιστῶν διοικητικὴν ἀστυνομίαν καὶ ἐξασφαλίζων
οὕτω τοὺς φιλησύχους πολίτας τῶν Πατρῶν ἀπὸ τῶν δημο-
τικῶν ὀργάνων. Πρὸς βεβαίωσιν δὲ τῶν λόγων μου, ὅτι ὁ κ.
Τρικούπης ἔχει ἰδιαιτέραν στοργὴν εἰς τὰς Πάτρας, ἔπικα-
λοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τοῦ κ. Γ. Ρούφου, ὅστις μάλιστα
ἠορισμένος τὸ ἀνέφερε τοῦτο εἰς τὴν ἐπιστολὴν του πρὸς τινα
ἐνταῦθα κτιματίαν.

*

Χάρις εἰς τὴν ἀκνηδίαν τῶν ἀρχῶν μας ἡ νόσος εὐλο-
γία ἐπεσκέφθη καὶ τὴν ἡμετέραν πόλιν, ἀριθμοῦσα μόνον
δύο κρούσματα, ἀλλ' οὐδὲν μέτρον ἐλήφθη πρὸς πρόληψιν
τοῦ κακοῦ.

Τὸ τελωνεῖδόν μας κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ἰανουά-

ριον εἰσέπραξεν ἀπὸ εἰσαγωγικὰ τέλη, ἐγγείους φόρους, ὑ-
γειονομολογικὰ δικαιώματα, καὶ ἀπὸ φόρους ἐπὶ τοῦ δα-
σμοῦ τῆς προκυμαίας δραχμὰς νέας 395,666,30.

Ἐκ τῆς ἀγορᾶς μας ἐξέλιπεν ὁ ἀργυρος καὶ ὁ χαλκός, αἱ
δὲ συναλλαγὰι ἐνεργοῦνται μετὰ πρωτοφανοῦς δυσκολίας.
Ἐνεκεν τῆς ἐλλείψεως τοῦ ἀργύρου, ἡ ἀγοραία τιμὴ τῶν
κυκλοφορούντων ὀλίγων φράγκων ἀνῆλθεν εἰς δραχμὰς 1,25!!

Αἱ παραστάσεις τοῦ Θεάτρου μας ἐξακολουθοῦσι μετὰ
μεγάλης τάξεως. Προ δέκα ἡμερῶν παρεστάθη ἐπιτυχῶς τὸ
μελόδραμα «Un ballo in maschera» χθὲς δὲ τὸ μελόδραμα
«Linda di Chamounix» εἰς οὗ τὴν παράστασιν ἀπέτυχεν
οἰκτρῶς, ὁ ὑποκρινόμενος τὸν Κάρολον ἑραστὴν τῆς Λίνδας,
τενόρος μας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν βαρύτονον, ἐπανειλη-
μένως χειροτηθέντα.

Ἐπόπτης.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Λογικωτάτας καὶ θερμὰς σελίδας περὶ μονομαχίας ἐξέ-
δωκεν ὁ γνωστὸς Κεφαλλῆν δημοσιογράφος Παναγιώ-
της Πανᾶς. Αἱ σελίδες αὐταὶ ἐγράφησαν τὸ 1877 μετὰ
τὸν ἐν μονομαχίᾳ φόνον τοῦ Βούρβαχ. Οὐχ ἦττον ἔχουσι
καὶ τώρα καὶ πάντοτε πλῆρες τὸ ἐνδιαφέρον.

Ἀποσπώμεν παραγράφους τινὰς ἐκ τοῦ κειμένου, διότι
νομίζομεν ἄξιον πολλῆς διαδόσεως τὸ φυλλάδιον τοῦ κ.
Πανᾶ.

«Βίς τῶν ἰκανωτέρων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ ἐφρονεῦθη
κατ' αὐτάς ἐν μονομαχίᾳ.

Τίς ἐφόνευσεν αὐτόν;

Ὁ ἀντίπαλός του;

Οὐχί.

Ἄλλᾳ;

Αἱ μωραὶ τῆς κοινωνίας προλήψεις.

Ἐμονομάχησεν ἕνεκα ἀλλοτρίας ὑποθέσεως, οὐδὲ πόρρω-
θεν ἀφορώσης αὐτῶ.—Ἄλλᾳ μὴ μονομαχῶν θὰ ἀπεκαλει-
το δειλός, ἄτιμος: θὰ ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῶν χλευασμῶν
παντὸς θελοντος νὰ ἐπιδεικνύῃ πνεῦμα, παντὸς τιμητοῦ τῶν
καφενειῶν καὶ τῶν συναναστροφῶν. Οἱ δὲ τίμιοι, οἱ κολα-
κεύοντες καὶ περισαίνοντες τοὺς κοινωνικοὺς ληστάς, θὰ τὸν
ἀπέφρευον ὡς ἀνθρωπὸν κηλιδοῦντα τὴν ὑπόληψιν τῶν μετ'
αὐτοῦ συναναστροφόμενων. Προσπνέχθη λοιπὸν θῦμα εἰς τὸν
βωμόν τῶν κοινωνικῶν προλήψεων.

Ἡ κοινωνία ἐλυπήθη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀξιωματικοῦ
τούτου ἀγανακτήσασα δὲ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, κατη-
ράσθη αὐτοῦ καὶ ζητεῖ ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν του.

Ἄφειλε μᾶλλον νὰ καταρασθῇ ἑαυτῆς καὶ τῶν περὶ τι-
μῆς ἀνοήτων ἰδεῶν της.

Εἰς τί ἔπταισεν ὁ φονεύσας;

Οὗτος οὐδὲν ἄλλο ἔπραξεν ἢ ὅ,τι ἡ κοινωνία ἐπέβαλεν
αὐτῷ, ἢ ὅ,τι καὶ αὐτοὶ οἱ σήμερον κατηγοροῦντες αὐτοῦ
καὶ καταρώμενοι θὰ ἔπραττον, εὐρεθέντες ἐν τῇ θέσει του.
Συνεμορφώθη πρὸς τὰς κοινῇ περὶ τιμῆς παραδεδεγμένας
ἰδέας.

Ἐνόσω ἡ κοινωνία πιστεύει καὶ κηρύσσει, ὅτι ἡ τιμὴ καὶ
τὸ δίκαιον ὑπάρχουσιν, οὐχὶ ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἀνθρώπων
καὶ ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἀμοιβαίων καθηκόντων, ἀλλ' ἐπὶ

τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους καὶ ἐν τῷ στομίῳ τοῦ πιστολίου, οὐδέποτε θά παύτῃ θρηνοῦσα τοιαῦτα θύματα.»

«Υπάρχουσι, λεγουσιν, ὕβρεις, ἀς ὁ νόμος δὲν προβλέπει ἢ δὲν τιμωροῖ ἀρκούντως. Πρὸς τιμωρίαν τῶν ὕβρεων τούτων εἶνε λοιπὸν ἀναγκαῖα ἡ μονομαχία.

Οἰκτρὰ αἰτιολογία!

Δὲν ἐξετάζω κατὰ πόσον τὸ ἄτομον δικαιούται, ἢ ἀν δικαιοῦται, ὡς μέλος τῆς κοινωνίας, νὰ δικάζῃ καὶ ν' ἀποφασίζῃ ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὑποθέσεων, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε πρὸ πολλοῦ λελυμένον· ἀλλ' ἐρωτῶ: ἀναίρει ἡ μονομαχία τὰς ὕβρεις; Οὐχὶ βεβαίως· διότι, καὶ ἀν ἔτι φονεῦθῃ ὁ ὕβριστας, τοῦθ' ὅπερ δὲν συμβαίνει πάντοτε, ἡ εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ὕβρισθέντος ἐγκολαφθεῖσα διὰ τῆς ὕβρεως κηλίς μένει· διότι ὁ θάνατος τοῦ ὕβρισαντος δὲν ἀναίρει τὴν ὕβριν, οὐδόλως ἀποδεικνύων, ὅτι ὁ ὕβρισθεὶς δὲν ἦτο ἀξίος αὐτῆς. Ἰκανοποίησις τοῦ ὕβρισθέντος δὲν εἶνε τὸ αἷμα τοῦ ὕβρισαντος, ἀλλ' ἡ ἀναίρεσις τῆς ὕβρεως, καὶ τὴν ὕβριν ταύτην ἀναίρουσιν οἱ ἐν ἰσχύϊ νόμοι, οὐχὶ βεβαίως διὰ τοῦ ἐλαφροῦ προστίμου ἢ τῆς βραχυχρονοῦ καθεύξεως τοῦ ὕβρισαντος, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τοῦ δικαστηρίου, κηρύσσοντος οὕτω τὸν ὕβρισθέντα ἀνώτερον τῆς ἀποδοθείσης αὐτῷ ὕβρεως, καὶ τὸν ὕβριστὴν ἐγκληματήσαντα ἀπέναντι τῆς κοινωνίας καὶ τῶν νόμων: τὴν ὕβριν ταύτην ἀναίρει αὐτὴ ἡ κοινωνία, ἐξακολουθοῦσα ν' ἀπονέμῃ σεβασμὸν εἰς τὸν ὕβρισθέντα, — ἀν ἦνε ἀξίος σεβασμοῦ καὶ ὑπολήψεως — καὶ νὰ περιφρονῇ τὸν ὕβριστὴν. "Ὅταν τις ἔχη μεθ' ἑαυτοῦ τὸ δίκαιον, ἀς μὴ ζητῇ νὰ τὸ κηλιδώσῃ διὰ τοῦ αἵματός;" ἀς μὴ κινδυνεύσῃ παρασυρόμενος ὑπὸ τῶν προλήψεων ν' ἀπολέσῃ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀληθῶς τιμίων καὶ σωφρονούντων, ἧτις εἶνε προτιμητέα τῶν χειροκροτημάτων καὶ ἐπευφημιῶν τῶν ἀφρόνων τοῦ ἰπποτισμοῦ ὀπαδῶν. Ὁ Θεμιστοκλῆς, ἀπειληθεὶς ὑπὸ τοῦ Εὐρυβιάδου, δὲν προὔκάλεισεν αὐτὸν εἰς μονομαχίαν, ἀλλ' εἶπεν αὐτῷ ἀταράχος: πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ... καὶ ἔσωσε τὴν Ἑλλάδα. Τίς κατέκρινε τὸν Θεμιστοκλῆ διὰ τοῦτο; τίς ἀπεκάλεσεν αὐτὸν ἄναδρον;»

«Φρονοῦσί τινες, ὅτι εἰς τοὺς στρατιωτικούς ἡ μονομαχία ἐπιβάλλεται ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς στρατιωτικῆς τιμῆς, καὶ ὅτι στρατιωτικὸς ἀποφεύγων τὴν μονομαχίαν εἶνε ἀνάξιος νὰ φέρῃ ξίφος. Πρὸς τοὺς ταῦτα φρονούντας θά παρετήρουν, ὅτι οἱ στρατιωτικοὶ δὲν περιεβλήθησαν τὸ ξίφος, ὅπως σύρωσιν αὐτὸ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς αὐτῶν ἐριδας: ὅτι τὸ ἔθνος δὲν τοὺς μισθοδοτεῖ, οὐδ' ἀπονέμει αὐτοῖς βαθμοὺς καὶ τιμὰς, ὅπως ἀλληλοκτονῶσιν ἢ ὅπως σφάζωσι τοὺς πολίτας εἰς τὴν ἐλαχίστην φαντασιοπληξίαν, ἀλλ' ὅπως διακινδυνεύωσιν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀπειλούμενης: ὅτι ἡ ζωὴ των δὲν ἀνήκει εἰς αὐτοὺς, ἀλλ' εἰς τὴν πατρίδα, ὑπὲρ ἧς καὶ μόνης ὀφείλουσι νὰ τὴν θυσιάζωσι — καὶ ὅτι διὰ μὲν τὰς μεταξὺ στρατιωτικῶν ἐριδας ἀκούουσιν οἱ στρατιωτικοὶ νόμοι, οἱ νόμοι τῆς πειθαρχίας, διὰ δὲ τὰς μεταξὺ στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν τὰ κοινὰ δικαστήρια, εἰς ὧν τὰς ἀποφάσεις ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὴν περίστασιν ταύτην καὶ οἱ στρατιωτικοί. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ φοβῶμαι μὴ μοὶ παρατηρήσωσιν, ὅτι πολίτης ἐγώ — καὶ μάλιστα ἐναντίος τῶν μονίμων στρατῶν — δὲν δύναμαι νὰ εἰξεύρω, ἢ καὶ δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ ὀρίσω, τί εἶνε ἡ στρατιωτικὴ τιμὴ καὶ τίνι τρόπῳ δύναται νὰ διεκδικῆται, ἀναγκάζομαι νὰ καταφύγω αὐθις ὀπισθεν τοῦ κύρους καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ ὀνόματα ἀνδρῶν, οἵτινες προκειμένου περὶ στρατιωτικῆς τιμῆς θά ἐγίνωσκον βεβαίως ὅσον καὶ οἱ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς μονομαχίας θέτοντες αὐτήν.

Ὁ Κρόμβελ, οὗ τινος τὸ ὄνομα δὲν πιστεύω νὰ ἦνε ἐλαφρὸν ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, δι' ἧς σταθμίζεται τὸ ζήτημα τοῦτο, κατεδίκαζεν αὐστηρῶς τὰς μονομαχίας, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ ὁ Β' ἀπηγόρευσεν αὐτὰς εἰς τοὺς στρατιωτικούς, πολλοὺς δὲ καὶ μάλιστα τῶν καλλιτέρων αὐτοῦ ἀξιωματικῶν ἐτιμώρησε διὰ θανάτου, μὴ σεβασθέντας τὴν ἀπαγόρευσιν ταύτην. Καὶ αὐτὸ τὸ ρωσικὸν στρατοδικεῖον κατεδίκασε κατὰ τὸ 1859 εἰς ἀπώλειαν τοῦ βαθμοῦ καὶ τῶν παρασῆμων τοῦ ἀξιωματικόν τινα φονεύσαντα τὸν ἀντίπαλόν του ἐν μονομαχίᾳ».

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Πόσον ἔγειναν οἱ ἄνθρωποι δύσπιστοι!
ἤκουσαμεν τὸν Π. λέγοντα προχθές:
— Ἐγὼ ὅταν ἀσθενῶ, δὲν δέχομαι κανένα.
— Οὔτε τὸν ἰατρὸν σας;
— Ἴσα ἴσα αὐτὸν δὲν δέχομαι.

Τὸ ἀρωματικώτερον

Τ Σ Α Ι

μόνον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Παρεπιστημίου

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ «ΥΓΙΕΙΑ»

Νικολάου Α. Βασιλειάδου

δύνασθε νὰ τὸ εὔρητε, κομισθὲν ἐσχάτως ἐκ Ρωσσίας εἰς πακέτα καὶ πωλούμενον ὄχι ἀκριδᾶ.

Τὸ ἀρωμὰ του μεθύει — Ἡ θέρημη του εἶναι ὕλη ἰσχυρὰ.

ΜΕΡΑΒΗ ΟΙΝΟΠΟΙΑ
ΑΜΠΑΖΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΚ ΤΑΚΤΟΣ ΕΥΘΗΝΙΑ
Λευκοῦ οἴνου φιάλη λεπ. 60
Μέλανος » » 60
(Κεντρικὰ Καταστήματα καὶ ὑποκαταστήματα ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ.)

ΛΑΥΡΙΟΝ
Εἰς τὸ ἐν Λαυρίῳ Κατάστημα
Ν. ΣΠΥΡΟΥ καὶ Υἱοῦ
πωλοῦνται οἱ περίφημοι **οἴνοι ἀδελφῶν Οἰκονόμου**, ἐρυθροὶ καὶ λευκοὶ, εἰς τὰς αὐτὰς ὡς καὶ ἐν Ἀθήναις **τιμὰς**, προστιθεμένων μόνον τῶν ἐξόδων τῆς μεταφορᾶς καὶ τοῦ δημοτικῶ φόρου.
Τὸ αὐτὸ Κατάστημα δέχεται καὶ παραγγελλίας διὰ προμήθευσιν μεγάλων ποσοτήτων εἰς βαρέλια.

ΝΕΟΝ ΕΒΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ἤνοιξεν ἐπὶ τῆς κεντρικωτέρας ὁδοῦ τῆς καρδίας τοῦ πετράτου καὶ τῶν Χαφτείων, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς λεωφόρου Πατριῶν, εἰς τὴν γνωστὴν οἰκίαν Μπαλάνου, τὸ
Ε. ΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
Ἀριστοκρατικώτατα ἐπιπλωμένον εἰς ὠραυτάτην τοποθεσίαν, μεγαλοπρεπῆ διακόσμηση, ὑπερβαρῆ πρόθυμον, διεσπυνητα φιλολογίᾳ ὑπὸ τοῦ κ.
Γρηγορίου Μητροπούλου
Πολυτιμώτατα τὰ παράθυρα, οἱ ἔξωστοι του διὰ τὴν περίοδον τῶν Ἀπόκριων!
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΤΥΡΙΑ
ἐκομισθῆσαν πρώτην φοράν εἰς Ἀθήνας εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΣΩΛΙΜΩΝ
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΠΟΥΛΟΥ